

SETMANA SANTA A EXTREMADURA

> Biel Barnils i Carrera

<http://blocs.mesvilaweb.cat/onomatopeia> | <http://tintaxinesa.blogspot.com>

Divendres 14 d'abril

Matinada

Dia de la República Catalana i Divendres Sant. Som a casa la mare de l'Edu. Hem travessat gairebé tot Espanya. Vam sortir a quarts de quatre del migdia de Terrassa i ara són quarts de quatre de la matinada. Som al llit.

M'ha agradat veure com s'apagava el dia. Els colors canviant, els paisatges també canviant, les diferents *comunidades autónomas*.

L'Edu i la Sílvia són uns bons companys de viatge. Hem parlat i rigut molt. Demà coneixeré una part d'aquesta pell de brau.

M'agraden els seus noms de lloc. He apuntat, per guiar l'Edu, les poblacions de després de Madrid: Talavera de la Reina, Castilblanco, Valdecaballeros, Puebla de Alcocer i Zarza Capilla la Vieja, que és on dormirem.

Tarda

Dia núvol, alguna gota, estones de sol. Hem visitat el castell de la Puebla de Alcocer. Tot són turonets, pantans. Hi predomina el color verd, el lila, el vermell. M'ha encantat, mai havia vist un paisatge així. Hi ha molts ramats d'ovelles, oliveres. El paisatge és horitzontal, no s'acaba mai. M'agrada el què he vist.

Cada estació té els seus colors. A l'estiu hi predominen, diuen, els grocs. Deu tenir també el seu encant. Al castell, que està en molt bon estat, s'hi podien veure les diferents construccions de cada època. Com una ceba, com un castell, la nostra vida està plena de capes que se sobreposen unes a les altres, envans que han caigut, dependències en desús, escales noves, finestres antigues, records, nous usos. Ha vingut amb nosaltres la mare de l'Edu. L'ambient és agradable. Som feliços.

Hem topat amb alguna processó. Ells no menjaran carn, la Marta i jo em sembla que ens passarem la tradició per l'estómac.

M'agrada el silenci, els ocells, els colors que he vist, la tranquil·litat del poble. Però és massa lluny de casa per plantejar-nos venir-hi sovint.

Les olors, els colors, els noms de lloc: m'agrada conèixer, sentir.

Després de mirar la postal «Per Nadal tots a casa! Amnistia sense exclusions. 1976» dibuixada pel Cesc que he trobat entre les pàgines d'aquest dietari em ve aquesta idea al cap: un país sense memòria, on la gent no coneix la seva història, pateix d'alzheimer. És la mort.

Dissabte 15 d'abril

Matinada

Hem dinat *migajas*. Menjar de subsistència que, si es vol fer bé, porta molta feina. Consta de pa sec de fa dies, que s'ha d'esmicolar, barrejat amb tomàquet i carn. Hi ha moltes varietats que permeten combinar-ho amb altres ingredients salats o dolços.

Després, per fer-ho baixar tot, hem pujat a la *sierra* des d'on hem vist tota la comarca de la Serena. És el punt més alt, on s'hauria d'haver construït el castell on hem anat abans, però que, per raons polítiques de l'època, es va fer a l'altre cim. Moltes flors, moltes olors, moltes fotos.

Un cop a dalt ha començat a ploure. De pet a casa: escacs, sopar, televisió i cartes.

Hem rigut molt. Ara segueix plovent i fa molt de vent.

M'expliquen que durant la Guerra Civil el dictador Franco va fer construir un nou poble amb l'excusa que el vell havia quedat molt bombardejat. Encara avui hi ha una separació de dos quilòmetres entre el poble vell i el nou. I una rivalitat insana. És una aclaridora imatge de la separació entre les dues espanyes provocada per aquells que la van unir per la força de les armes.

Sensació de vacances, de passar-ho bé, entre bona gent.

Vespre

Dia a Mérida, colònia romana. M'imagino alguns italians exaltats passejant pels seus carrers fardant de conquesta.

Molt massificada, sobretot turisme *nacional*. Restes aquí i allà, cues allà i aquí, restaurants plens. M'ha agradat molt el riu i els camins que el voregen. No hem entrat a cap museu, hem passejat.

El millor de tot, però, ha estat el trajecte d'anada per carreteres secundàries. La llum avui acompanyava, sense núvols, els colors eren més visibles que ahir. Hem quedat espaterrats amb tanta bellesa de colors i olors juntes. Extremadura és lila. És el color, juntament amb el verd, que més hem vist. Ovelles menjant, descansant pels prats.

Com una ceba, com un castell, la nostra vida està plena de capes que se sobreposen unes a les altres, envans que han caigut, dependències en desús, escales noves, finestres antigues, records, nous usos

Com que hem fet dues hores ben bones de trajecte el paisatge variava. Dels pantans i turons a la pissarra. Fins i tot hem baixat del cotxe. Moltes pedres treien només el morro, semblava que continuaven sota terra, talment com un paisatge lunar. Puc afirmar, sense exagerar, que és un dels paisatges més bonics que he vist a la meva vida.

Tornant de nit hem topat amb una rotonda on al mig, en comptes de la clàssica olivera o escultura dinamitable, hi havia un avió de combat, militar, espanyolíssim, una mena d'apologia a la guerra, a les essències de la *patria*. M'ha deixat astorat, sense paraules, emprenyat. *Kitsch, cutre*, patriota de diumenge-a-la-tarda, barat.

Hem comprat dues ampolles de *tinto* de la terra i formatges.

Ara soparem, riurem, descansarem i demà Còrdova.

Visca Extremadura lliure!

Diumenge 16 d'abril

Vespre

Còrdova és una ciutat plena de jardins, de flors, de turistes.

Hem entrar a la mesquita i no hem parat de tirar fotografies. La cultura islàmica és bonica. La hipocresia de la gent fa que l'admirin i a la vegada critiquin l'immigrant islàmic que s'instal·la aquí.

Dia de sol, tot i que en tornar ha plogut una mica.

El call de Còrdova ens ha agradat molt.

A Andalusia hi seria feliç. Per la gent, pel clima, pel menjar.

Ahir a la nit vam veure com sortia la lluna de darrere una muntanya. Parats vam contemplar una imatge poètica que no té preu, impossible de poder veure a ciutat. Només van caldre tres minuts entre saber la lluna amagada i veure-la tota sencera.

El viatge s'acaba, només falta sopar, descansar i demà travessar Espanya en sentit

contrari fins a Barcelona. I potser fins a Masies de Voltregà.

Venim de saludar una cosina i una tieta de l'Edu. La gent és alegre i hospitalària. S'entra a casa seva de seguida i et donen menjar.

He estat feliç, amb gent que estimo.

He conegut una terra nova i plena de sorpreses agradables.

El sentit de la vista i de l'olfacte han estat els que més he desenvolupat. I el de l'humor.

Aquest matí hem agafat dues palmeres per portar-les a Catalunya. Una pels pares de la Marta i una per a nosaltres o per a la mare. Al pati de la casa hi ha una palmera molt gran, cauen llavors i se'n fan moltes al costat. Els arbres m'apassionen, cada vegada més. I fer-los fotos. Tant de bo la immigració de les persones fos com la de les plantes, sense la injustícia, l'enyorança, el dolor i el racisme que porta implícita. Les plantes només requereixen treure bé les arrels, aigua, terra i una mica de sort.

Dimarts 18 d'abril

Vespre

Ahir vam necessitar onze hores per creuar Espanya. Vam fer escala a Cornellà, on vam deixar la mare de l'Edu.

Recordaré els liles, els verds, els turons, les ovelles, la casa amb les parets blanques i sense quadres, les olors. Un viatge ple de sensacions que em quedaran gravades a la memòria i en aquest dietari de viatge.

